

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem Mgr. Ondřejem Bartošem ve věci

žalobce: **J. M.**

zastoupen JUDr. Ing. Ondřejem Horázným, advokátem
se sídlem Ondříčkova 1304/9, 130 00 Praha 3

proti

žalovanému:

Krajský úřad Královéhradeckého kraje
sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2025, č. j. KUKHK-9313/DS/2025-3 DV

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2025, č. j. KUKHK-9313/DS/2025-3 DV, se ruší ve výroku o uložení správního trestu pokuty; v tomto rozsahu se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Ve zbývajícím rozsahu se žaloba zamítá.
- III. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 12 241 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Hořice (správní orgán prvního stupně) ze dne 13. 1. 2025, č. j. MUHC-DO/22312/2024/Ri-223. Rozhodnutím

správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným spácháním přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu (zák. č. 361/2000 Sb.); za to mu byl uložen správní trest pokuty ve výši 15 000 Kč a povinnost k náhradě nákladů správního řízení ve výši 2 500 Kč.

2. Přestupku se žalobce dopustil tím, že z nedbalosti dne 9. 8. 2024 v 18:00 hod. na silnici č. I/35 před obcí Ostroměř, ve směru jízdy od obce Podhorní Újezd, řídil nákladní vozidlo zn. Iveco, registrační značky X, a předjížděl jiné motorové vozidlo v místě, kde je to zakázáno svislou dopravní značkou B21a (zákaz předjíždění) doplněnou vodorovnou dopravní značkou V1a (podélná čára souvislá). Tím žalobce porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu.

II. Žaloba

3. Žalobce navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení žalovanému. Předně namítl, že žalovaný se nedostatečně vypořádal s odvolací námitkou, že žalobce jednal v krajní nouzi, když mu bylo znemožněno se zařadit do svého pruhu v důsledku jednání řidiče vozidla jedoucího před ním, které neočekávaně prudce brzdilo.
4. Namítl dále nedostatečný popis skutku ve výroku napadených rozhodnutí, kde chybí podstatné skutkové okolnosti.
5. Namítl, že žalovaný činil skutkové závěry bez opory ve správním spise. Není pravdou, že by žalobce nepopíral, že se v rozporu s dopravním značením dostal při předjíždění do protisměrného jízdního pruhu, kde již byly jízdní pruhy odděleny souvislou čarou.
6. Namítl, že správní orgán prvního stupně nevyhověl důkaznímu návrhu na výslech spolujezdce žalobce a třetího policisty z hlídky, jíž byl žalobce stavěn. Namísto toho správní orgány předjímalý výsledek možného výslechu v žalobcův neprospěch. Zamítnutí důkazních návrhů odůvodnily nedostatečně.
7. Neexistuje důkaz pro závěr správního orgánu prvního stupně, že vozidlo jedoucí před žalobcem brzdilo z důvodu blížícího se začátku obce Ostroměř, kde je rychlost snížena na 50 km/h a z důvodu, že vidělo policistu provádějícího kontrolu. Další důkazně nepodložený závěr žalovaného byl, že žalobce, pokud by jej nezastavila hlídka policie, by předjížděcí manévr dokončil dále v obci, čili musel by vozidlo řídit rychlostí vyšší, než je rychlost v obci dovolená. Závěr o tom, že přestupek viděli všichni členové hlídky policie, učinil žalovaný, aniž by všechny členy hlídky jako svědky vyslechl.
8. Žalobce namítl, že byl zkrácen na právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, když byl sice o tomto právu poučen v předvolání k ústnímu jednání, přitom mu ale nebylo dáno na vědomí, k jakému datu správní orgán hodlá vydat rozhodnutí ve věci. Byl tak porušen § 36 odst. 3 správního řádu, což založilo podstatnou vadu řízení před správním orgánem. V rámci ústního jednání nebyl žalobce vyzván, aby se k podkladům pro vydání rozhodnutí vyjádřil. Kromě toho po skončení jednání proběhla nezaprotokolovaná komunikace mezi zástupcem žalobce a oprávněnou úřední osobou ohledně adresy svědka, jehož předvolání žalobce žádal. Tvrzení o zkrácení práv podpořil žalobce odkazy na judikaturu.
9. Žalobce konečně vznesl námitku nepřiměřenosti uloženého správního trestu pokuty. Žalovaný nezkoumal majetkové poměry žalobce. Zcela nepřijatelně mu přičetl k tíži, že se „čtyřikrát dopustil společensky velmi závažného deliktního jednání, za které mu vždy byl soudem uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel“.

Jedná se přitom o skutky z let 2005 až 2009, kdy uvedená odsouzení již byla zahlazena. Žalobce namítl, že je třeba na něj hledět, jako by nebyl odsouzen a tato odsouzení neměly správní orgány zohledňovat, přestože figurují v kartě řidiče. Žalobci nelze přičítat k tíži ani starší přestupky, vyjma dvou přestupků z r. 2024.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Odkázal na napadené rozhodnutí, kde se vypořádal s uplatněnými námitkami. K námitce jednání v krajní nouzi poukázal na výpověď žalobce, že „možná“ viděl předběžné šipky, když se chtěl zařadit mezi dvě vozidla. Dále potvrdil, že v okamžiku, kdy první vozidlo začalo snižovat rychlost, nebylo mezi předjížděnými vozidly dost místa, aby se tam mohl zařadit. Vypověděl také, že v protisměru nejelo žádné vozidlo. Žalobci tedy přímo nehrozilo žádné nebezpečí a bylo pouze na jeho uvážení, zda se zařadí za vozidla, která evidentně nestihnou předjet, aniž by porušil zákaz, anebo zda úkon předjíždění dokončí i za cenu nerespektování zákazu předjíždění. Je zřejmé, že celou situaci vyvolal žalobce tím, že neodhadl dopravní situaci a to, zda stihne dokončit úkon předjíždění, aniž by se dopustil přestupku. Předjížděná vozidla snižovala rychlost jízdy z důvodu, že přijížděla do obce, kde je stanovena nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, a také proto, že jejich řidiči zaregistrovali hlídku Policie ČR. Žalobce nemusel odvracet žádné nebezpečí, proto se nejednalo o krajní nouzi.
11. Ve správním řízení bylo spolehlivě prokázáno, že žalobce předjížděl, resp. dokončoval úkon předjíždění v úseku platnosti svislé dopravní značky B21a (zákaz předjíždění) doplněné vodorovnou dopravní značkou V1a (podélná čára souvislá) a dopustil se tím porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu.
12. Správní orgán prvního stupně po provedeném ústním jednání a tam provedeném dokazování měl dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí a výslech dalších svědků tedy nepovažoval za potřebný. S důkazním návrhem žalobce se v odůvodnění rozhodnutí vypořádal.
13. O možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí byl žalobce poučen opakovaně, a to v rámci předvolání k ústnímu jednání, a dále znovu před samotným ústním jednáním. V závěru protokolu o ústním jednání je uvedeno, že dokazování bylo ukončeno, což žalobce i jeho zástupce vzali na vědomí.
14. K výši sankce žalovaný uvedl, že žalobce v průběhu řízení nedoložil správnímu orgánu prvního stupně žádné skutečnosti, z nichž by bylo lze usuzovat na jeho majetkové poměry. V daném případě byla uložena pokuta za závažný přestupek v dolní polovině zákonného rozpětí, což žalovaný nepovažuje za likvidační.
15. Žalobce na vyjádření žalovaného reagoval dne 5. 8. 2025 **replikou**. V ní opakovaně poukázal na pasáž z protokolu o ústním jednání, z níž plyne, že žalobce navrhoval výslech svědka – spolujezdce a výslech svědka – třetího policisty z hlídky. Svědek byl označen již v oznámení o přestupku. Správní orgán prvního stupně se s návrhy vypořádal nepřezkoumatelně. O námitce krajní nouze nebylo možné objektivně rozhodnout bez výslechu spolujezdce. Pokud jde o doložení majetkových poměrů, pak žalobce v roli obviněného nebyl povinen toto prokazovat, ale měl být k prokázání správním orgánem vyzván.

IV. Jednání

16. Krajský soud věc projednal za přítomnosti zástupce žalobce. Žalovaný se z jednání písemně omluvil. Zástupce žalobce přednesl podstatné body žalobní argumentace. Krajský soud sdělil podstatný obsah písemného vyjádření žalovaného. Soud sdělil podstatný obsah správního spisu, zástupci žalobce bylo předloženo k nahlédnutí poučení obviněného, které je přílohou protokolu z ústního jednání; zástupce žalobce si během jednání se souhlasem soudu pořídil fotokopie této listiny vlastním zařízením.
17. Dokazování nebylo prováděno.
18. Závěrem zástupce žalobce setrval na svém dříve vzneseném návrhu na zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení žalovaného. Soud konstatoval písemný návrh žalovaného na zamítnutí žaloby.

V. Posouzení věci krajským soudem

19. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného. Napadené rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně posuzoval soud jako jeden celek (viz např. rozsudek NSS ze dne 30. 8. 2017, č. j. 6 As 22/2017-37; ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 As 254/2015-27; ze dne 8. 6. 2017, č. j. 9 As 101/2016-62).

Správní spis

20. Dne 16. 8. 2024 oznámila Policie ČR spáchání přestupku popsaného výše. V oznámení přestupku se žalobce vyjádřil tak, že předjížděl vozidlo na přerušované čáře; když se zařazoval, začalo vozidlo před ním z neznámých důvodů intenzivně brzdit, poroto z důvodu bezpečnosti své a vozidla za ním udělal manévr, kdy ještě na přerušované čáře předjel vozidlo před ním, ale zpět se zařadil na plné. Žalobce sdělil nacionále svého spolujezdce (svědka). V evidenční kartě řidiče má žalobce celkem 12 záznamů z let 2002–2024. Celkem pětkrát mu byl uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, a to v roce 2002 ve správním řízení a dále soudem v letech 2005, 2006, 2008 a 2009. Součástí správního spisu je dále fotodokumentace místa spáchání přestupku, výpis z bodového hodnocení řidiče (stav bodového hodnocení 4 body). Správní orgán prvního stupně rozhodl ve věci nejprve příkazem (19. 9. 2024), který byl k odporu žalobce zrušen. Dne 24. 10. 2024 správní orgán prvního stupně žalobce předvolal k ústnímu jednání a současně jej poučil podle § 36 odst. 3 správního řádu.
21. V rámci ústního jednání správní orgán prvního stupně k důkazu četl oznámení o přestupku, zhlédl fotodokumentaci, četl výpis z registru řidičů. Probíhaly výslechy svědků (policistů).
22. Žalobce v průběhu ústního jednání vypověděl, že jel od Jičína na Hradec Králové, když bylo možno předjíždět, jela před ním dvě vozidla, chtěl druhé z těchto vozidel předjet a ve chvíli, kdy se chtěl vrátit mezi tato dvě vozidla, řidič prvního vozidla začal intenzivně brzdit, znemožnil žalobci předjetí, proto musel předjet i toto první vozidlo. Dokončil předjíždění a vrátil se do svého jízdního pruhu, kde jej zastavila hlídka policie. Vozidla začal předjíždět na přerušované čáře a tam by i manévr dokončil, kdyby mu v tom první vozidlo nezabránilo. Když začal žalobce předjíždět, ještě neviděl na silnici předběžné šipky. Tyto šipky možná viděl až v momentě, kdy se chtěl zařadit mezi dvě vozidla. V protisměru

nejelo žádné vozidlo. Mezi dvěma předjížděnými vozidly nebyl dostatek prostoru, aby se mohl bezpečně zařadit. Vozidla předjížděl rychlostí zhruba 90 km/h.

23. V závěru protokolu o ústním jednání je uvedeno, že „dokazování bylo ukončeno“. Přílohou protokolu je poučení mimo jiné podle § 36 odst. 3 správního řádu s tím, že budou-li v závěru ústního jednání shromážděny podklady pro vydání rozhodnutí, bude ve věci vydáno rozhodnutí, aniž by byl obviněný opětovně poučován ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu.
24. Z výpovědi svědka nprap. V. ve správním řízení soud zjistil, že celý děj předjíždění viděl přímo před sebou. Řidič se k přestupku doznal, byl si vědom toho, že nedovoleně předjížděl. Řidič chtěl oznámit přestupek správnímu orgánu. Vozidla jedoucí před žalobcem zpomalovala, když policistu viděla.
25. Z výpovědi svědkyně pprap. Č. ve správním řízení soud zjistil, že před započítím silniční kontroly hlídka zkontrolovala dopravní značení, které bylo v pořádku. Prováděli běžné silniční kontroly zaměřené na dodržování zákona o pozemních komunikacích. Svědkyně viděla bílou dodávku, jak předjíždí jiné motorové vozidlo v místě, kde je to zakázáno dopravním značením, před obcí Ostroměř. Toto předjíždění viděl i kolega V., který bílou dodávku zastavil. Řidič sdělil, že začal předjíždět na přerušované čáře a předjíždění dokončil na čáře plné a pokračoval v předjíždění i přes zákazové značky svislé i vodorovné, a to z důvodu, že vozidlo před ním začalo brzdit. Chtěl přestupek řešit ve správním řízení, protože by se jím pravděpodobně tzv. vybodoval. Vozidla jedoucí před vozidlem žalobce jela dle pravidel, dobrzděvala před začátkem obce a v reakci na přítomnost policejní hlídky. Dodávka žalobce jela rychleji než ostatní vozidla.
26. Dne 13. 1. 2025 správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí; odvolání proti němu žalovaný zamítl napadeným rozhodnutím.

Posouzení soudem

27. Žaloba je částečně důvodná, a to v rozsahu napadeného výroku o uložení správního trestu pokuty.
28. Krajský soud neshledal důvodnými námitky směřující do výroku o vině žalobce. Komplex důkazů ve správním spise umožňuje bez důvodných pochybností učinit závěr, že se žalobce dopustil přestupku. Průběh skutkového děje správní orgány zjistily tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti. Výpovědi žalobce a vyslechnutých svědků se od sebe v podstatných okolnostech neliší a vzájemně si korespondují, a to i v kontextu s fotografiemi, které dokumentují poměry v místě spáchání přestupku. Jakkoli se mohou jevit důvodnými námitky žalobce směřující k tomu, že některé závěry správních orgánů nemají ve správním spise oporu, odpovídají však obvyklému běhu věci a normálnímu, očekávatelnému sledu událostí.
29. Takto například nemá soud důvod pochybovat o tom, že vozidlo, jedoucí před vozidlem žalobce, za které se žalobce chtěl a nestihl zařadit, snižovalo rychlost jízdy právě z důvodu, že se blížil začátek obce s tím spojené snížení rychlostního limitu. Důvodem pro snížení rychlosti mohla být i přítomnost policejní hlídky. Není důvod předpokládat, že ostatní vozidla tuto hlídku neviděla, když sám žalobce, jak vypověděl, ji viděl již v průběhu předjížděcího manévru. Viděl-li policejní hlídku, musel pak také vidět dopravní značku označující začátek obce Ostroměř. Měl a mohl tedy předpokládat, že předjížděná vozidla budou zpomalovat a tomu přizpůsobit průběh předjížděcího manévru tak, aby se jednak

stihl mezi vozidla bezpečně zařadit, jednak aby již za značkou, označující začátek obce, vyhověl rychlostnímu limitu v obci. To žalobce neučinil, a naopak značně riskantním manévrem ve vysoké rychlosti se zařadil před vozidlo jedoucí před ním a z této vysoké rychlosti pak dobrzďoval na stanoviště policejní hlídky, kdy jednak stavějící policista musel ustoupit, aby jej žalobce nesrazil (vypověděl nprap. V.), jednak žalobcem předjížděné vozidlo muselo ještě více zpomalit (vypověděla pprap. Č.). Žalobce ostatně ani nezpochybňoval, že dokončil předjížděcí manévr v místě zákazu předjíždění.

30. Průběh skutkového děje považuje tedy krajský soud za dostatečně prokázaný provedenými důkazy a není vadou řízení, že správní orgány neprovedly další, žalobcem navrhované důkazy (výslechy svědků – spolujezdce žalobce a třetího hlídkujícího policisty). Správní orgány nebyly návrhy žalobce vázány (§ 52 správního řádu). Správní orgán prvního stupně důkazní návrhy žalobce nepřehlédl. Dostatečně, podrobně a přesvědčivě zdůvodnil, proč na základě důkazů v řízení provedených má skutkový děj za prokázaný; z toho *implicit* vyplývají i důvody neprovedení důkazů dalších. Odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nutno v tomto směru vnímat v celkovém kontextu (str. 4 a 5 rozhodnutí); závěr správního orgánu, že výslech navrhovaných svědků nemůže změnit názor na počínání žalobce, je již jen dokreslením celého hodnocení důkazů a nelze jej číst mimo kontext se zbytkem odůvodnění.
31. Krajský soud neshledal důvodnou námitku nedostatečného popisu skutku v rozhodnutích správních orgánů. Popis skutku, vč. uvedení místa, času a způsobu spáchání, ve správním rozhodnutí není jakousi hodnotou *per se*, nýbrž jde o instrument sloužící zejména k naplnění zásady totožnosti skutku. O té přitom nelze mít v souzené věci rozumné pochybnosti. Rozhodnutí je (nejen) v tomto ohledu zcela srozumitelné a nelze mít pochybnost o tom, o jakém skutku správní orgány v řízení rozhodovaly.
32. Žalobce tvrdil, že jednal v krajní nouzi. O krajní nouzi platí, že čin jinak trestný jako přestupek není přestupkem, jestliže jím někdo odvrací nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem. Nejde o krajní nouzi, jestliže toto nebezpečí bylo možno za daných okolností odvrátit jinak nebo následek tímto odvracením způsobený je zřejmě stejně závažný nebo ještě závažnější než ten, který hrozil, anebo byl-li ten, komu nebezpečí hrozilo, zřejmě povinen jej snášet (§ 24 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich).
33. Krajský soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že podmínky krajní nouze nebyly splněny. Lze souhlasit s tím, že žalobci žádné nebezpečí přímo bezprostředně nehrozilo. Bylo na uvážení žalobce, zda se zařadí za vozidla, která nestihnou předjet, aniž by porušil zákaz vyplývající z dopravního značení, anebo dokončí předjížděcí manévr i za cenu porušení tohoto zákazu. Není ostatně zřejmé, jaké nebezpečí hrozilo zájmu chráněnému zákonem, když v protisměru – dle výpovědi žalobce – nejela žádná vozidla. Žalobce měl a mohl předpokládat, že policejní hlídka, kterou viděl – dle vlastní výpovědi – již v průběhu předjížděcího manévru, bude stavět ať už některé z předjížděných vozidel, nebo vozidlo žalobcovo. Měl tak předpokládat, že může být nutné ještě více snížit rychlost jízdy, než jen na v obci platný rychlostní limit 50 km/h, a tomu přizpůsobit svou jízdu. Žalobce tak neučinil a namísto toho provedl riskantní až nebezpečný manévr, při kterém přinejmenším omezil jím předjížděné vozidlo a zřejmě ohrozil policistu, který jej předepsaným způsobem stavěl.

34. Krajský soud neshledal důvodnou námitku, že bylo žalobci upřeno právo seznámit se s podklady rozhodnutí před jeho vydáním. Podle § 36 odst. 3 správního řádu platí, že účastníkům musí být před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Žalobce byl o tomto právu poučen dvakrát: prvně v předvolání k ústnímu jednání, podruhé pak v rámci tohoto ústního jednání. Celému průběhu jednání byl žalobce osobně přítomen, stejně jako jeho právní zástupce. Byl tedy přítomen i dokazování, měl možnost seznat obsah listinných podkladů, zhlédnout fotografie. Byl přítomen výslechům svědků a mohl jim klást otázky. Se všemi podklady rozhodnutí se tedy reálně seznámil. V závěru ústního jednání bylo protokolováno, že dokazování bylo ukončeno. Součástí poučení, které žalobce podepsal, že informace o tom, že pokud budou v závěru ústního jednání shromážděny všechny podklady, nebude již žalobce zvlášť vyrozumíván o možnosti se s nimi seznámit. Žalobce v závěru ústního jednání prostřednictvím svého zástupce učinil další důkazní návrhy, což je zachyceno v protokolu. Poté – dle ničím neprokázaného tvrzení žalobce – proběhla ještě nezaprotokolovaná komunikace s oprávněnou úřední osobou ohledně adresy navrhovaného svědka (spolujezdce).
35. Žalobce nebyl nijak krácen na právu seznámit se s podklady rozhodnutí. Všechny podklady byly v rámci ústního jednání provedeny k důkazu, čemuž byl žalobce i jeho právní zástupce přítomen. Žalobce měl také možnost navrhnout další důkazy, což prostřednictvím svého zástupce učinil. Jediné, v čem je možné spatřovat jisté zkrácení práv žalobce, je ne zcela transparentní postup správního orgánu ohledně poskytnutí možnosti se k podkladům vyjádřit. Krajský soud uznává, že na základě spisové dokumentace se jeví, že žalobce skutečně mohl nabýt dojmu, že se k podkladům ještě bude moci vyjádřit, byť tuto možnost měl i v průběhu ústního jednání. S ohledem na to, že žalobce se k podkladům vyjadřoval v dalších fázích řízení, zejména v odvolání a také v rámci řízení před soudem, nedosahuje tato vada řízení takové intenzity, aby odůvodňovala zrušení napadeného rozhodnutí jako celku. S ohledem na to, že výrok o vině při soudním přezkumu obstál, lze uzavřít, že tato vada neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, resp. jeho výroku o vině.
36. Krajský soud shledal důvodnou námitku směřující do výroku o uložení správního trestu pokuty. Žalobce, byť to v žalobě označil jako „nepřiměřenost“, fakticky namítal nezákonnost tohoto výroku z důvodu, že mu byly nepřipustným způsobem přičteno k tíži odsouzení za trestné činy z let 2005 až 2009, která již byla zahlazena. Jakkoli byl žalobci uložen správní trest pokuty zcela v mezích zákonného rozpětí (od 7 000 Kč do 25 000 Kč – § 125c odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu), konkrétně těsně pod jeho polovinou, z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není zřejmé, k jakým záznamům v kartě řidiče přihlížel. Lze seznat, že správní orgán prvního stupně považoval žalobce za osobu mu známou pro časté opakování protiprávních jednání, popsal 12 porušení zákona, výslovně zmínil poslední dva přestupky z 9. 1. 2024 a 10. 6. 2024 a následně poukázal na to, že se žalobce ve své řidičské praxi čtyřikrát dopustil společensky velmi závažného deliktního jednání, za které mu vždy byl soudem uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel. Jako významnou přítěžující okolnost označil správní orgán prvního stupně „recidivní chování“ žalobce. Z takového odůvodnění není zcela jednoznačně zřejmé, zda správní orgán prvního stupně přihlížel pouze ke konkrétně zmíněným minulým přestupkům, nebo i k obecně zmíněným dřívějším odsouzením. To činí výrok o uložení správního trestu pokuty nepřezkoumatelným.

37. Nepřezkoumatelnost výroku o správním trestu pak nezhojil ani žalovaný. Ten v odůvodnění uvedl, že dle ustálené praxe se přihlíží k přestupkům spáchaným zpětně v období dvou let, a že není v rozporu se zákonem, pokud si správní orgán projednávající přestupek požádá o výpis z evidenční karty řidiče. To se však zcela míjí s podstatou věci a s konkrétně vznesenými odvolacími námitkami.
38. Zmíněná odsouzení – byť o tom ve spise není žádný podklad – jsou přitom s vysokou pravděpodobností již zahlazena, jak žalobce důvodně namítal (srov. § 74 odst. 2 trestního zákoníku). Správní orgány by k nim tedy neměly přihlížet.

VI. Závěr a náklady řízení

39. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že nejsou důvodné námitky uplatněné žalobcem ve vztahu k výroku o vině; v tomto rozsahu (a také v rozsahu výroku o povinnosti žalobce hradit náklady správního řízení, k němuž nebyly vzneseny konkrétní námitky, a s přihlédnutím k tomu, že podmínkou povinnosti hradit náklady správního řízení je uznání viny, nikoli uložení sankce) soud žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
40. Pokud jde o výrok o uložení správního trestu pokuty, krajský soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného i správního orgánu prvního stupně je nepřezkoumatelné, což je vadou řízení. Dospěl současně k závěru, že výrok o uložení správního trestu je oddělitelný od výroku o vině. Rozhodnutí žalovaného proto v tomto rozsahu zrušil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a současně vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
41. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci částečně úspěšný, a to v rozsahu 1/3 (žaloba směřovala vůči rozhodnutí se třemi od sebe oddělitelnými výroky: výrok o vině, výrok o správním trestu, výrok o nákladech správního řízení; důvodná byla shledána ve vztahu k jednomu z nich, žalovanému náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly), náleží mu tak právo na náhradu nákladů řízení v dále uvedeném rozsahu.
- a. Žalobce zaplatil soudní poplatek ve výši 3 000 Kč.
 - b. Žalobce byl zastoupen advokátem, náleží mu proto náhrada nákladů právního zastoupení. Advokát vykonal celkem 4 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepis a podání žaloby, porada před jednáním soudu přesahující 1 hodinu, účast u jednání soudu 27. 8. 2025).
 - c. Krajský soud nepřiznal náhradu za odměnu advokáta za tyto úkony: replika podaná dne 5. 8. 2025 (nepřinesla zásadně novou argumentaci, pouze poukázala na již dříve uvedené). Tyto úkony nebyly důvodně vynaloženými náklady ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. a jejich náhradu proto krajský soud žalobci nepřiznal.
 - d. Sazba za jeden úkon právní služby činí podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bodu 5. advokátního tarifu částku 4 620 Kč, celkem za 4 úkony 18 480 Kč. Vyúčtování odměny zástupce v sazbě podle § 10b odst. 5 advokátního tarifu je nepřipadné, neboť tato položka se vztahuje na rozhodnutí vydaná správcem daně.
 - e. Advokátu náleží paušální náhrada hotových výdajů za 4 úkony po 450 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu ve znění účinném před 1. 1. 2025), celkem 1 800 Kč.

- f. Advokátu náleží náhrada za cestovné k jednání soudu dne 27. 8. 2025 z Prahy do Hradce Králové a zpět osobním vozidlem Toyota RAV4 s doloženou spotřebou 0,058 l/km a cenou PHM (BA95) 35,80 Kč/l; náhrada za opotřebení činí v souladu s aktuální právní úpravou 5,80 Kč/km, účtovaná vzdálenost 2×110 km, cestovné celkem činí 1 732,81 Kč.
 - g. Advokátu náleží náhrada za čas zameškaný na cestě v rozsahu 6 půlhodin po 150 Kč, celkem 900 Kč.
 - h. Advokát je plátcem DPH, náleží mu proto náhrada za tuto daň ve výši 4 811,69 Kč.
42. Celkem žalobce vynaložil náklady řízení ve výši 30 724,50 Kč. S ohledem na částečný úspěch ve věci mu soud přiznal plnou náhradu soudního poplatku (ten by byl žalobce povinen hradit i v případě, že by napadl pouze jeden výrok rozhodnutí) a 1/3 nákladů na právní zastoupení, tedy celkem částku 12 241,50 Kč, po zaokrouhlení 12 241 Kč.
43. Platební místo bylo určeno v souladu s § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s., přiměřená lhůta k splnění povinnosti pak v souladu s § 160 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s 64 s. ř. s.

Poučení:

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 27. srpna 2025

Mgr. Ondřej Bartoš v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení: R. V.